

Freikind Béláné

A képen édesanyám, Freikind Béláné, született Mittelmann Lenke látható 35 éves korában. Édesanyámnak öt testvére volt. Vilmos, aki valamikor az 1930-as években halt meg, de csak annyit tudok róla, hogy kereskedő volt. Aztán a bátyja, Ignác, aki Nagyváradon a Félixfürdő főmérnöke volt, és aki valamikor az 1920-as években Székelyre magyarosította a nevét. A feleségét Johannának hívták, és volt egy Éva nevű lányuk, akit a kisgyerekekkel együtt elhurcoltak, és Auschwitzban haltak meg. A harmadik fiútestvér Márton, aki szintén Székelyre magyarosított az 1920-as években, Temesvárott élt, és textil-nagykereskedő volt. Mást nem tudok róla. Volt még édesanyámnak két húga, Matild és Szeréna. Nem tudom, mikor születtek, de azt hiszem, olyan két-három évvel lehetek fiatalabbak anyámnál. Matild hozzáment valami boltoshoz

Máramarosszigeten, onnan vitték el 1944-ben Auschwitzba. Szeréna hozzáment a temesvári Klein Nándor bútorkereskedőhöz, született egy lányuk, Éva. Őket nem hurcolták el, mert amikor Temesvárt visszacsatolták, ők már nem voltak ott [A második bécsi döntés hatálya Észak-Erdélyre és a Székelyföldre terjedt ki. Temesvár nem került vissza Magyarországhoz. -- A szerk.]. Valahol Romániában bujkáltak, és Romániából nagyon kevés zsidót vittek el [lásd: zsidótörvények Romániában; zsidók Észak- és Dél-Erdélyben]. A háború után visszatértek Temesvárra, aztán 1947-ben vagy 1948-ban kimentek Izraelbe. Ott Klein Nándor már nem volt önálló, hanem alkalmazott. Ott haltak meg. Nyáron mezítláb járkáltunk egy kis nadrágban. Bár az anyám mindig mondta, hogy szandálban menjek, nehogy elvágjam a lábam, de ahogy kimentem a kerítésen, behajítottam a szandált. Emlékszem, nyár volt, kánikula, és hazamentem nyakig sárosan. Az anyám kérdezte: ?Az isten áldjon meg, hát hol van most sár?? ?Van, csak keresni kell.? Volt egy nagy gödör a falu szélén, ilyen pocsoló, és abban. Sokat másztunk fára. És volt a barátom, a Fisch Jóska, szegény, azt is elvitték, és nem került haza, annak a bátyja szabó volt. Hát, hogy ő is szabó lesz. Egy fára mászás közben elszakadt a nadrágom. ?Sebaj?, mondta, ?dűtsd ki a feneked, majd megvarrom.? Az édesanyám azt a rendet vezette be, hogy este a konyhában körül kellett fordulnom, hogy lássa, mit műveltem napközben a ruházatommal. Semmi nem látszott, még gondoltam is magamban, ez a Jóska tényleg szabónak való. A lefekvésnél azonban némi problémák akadtak, a nadrág sehogysem akart lejönni, hiába izegtem-mozogtam. Kiderült, hogy Jóska hozzávarrta az ingemet gatyával együtt a nadrághoz. Ollóval lehetett csak megszabadítani a nadrágomtól. Csak azért nem kaptam ki, mert anyám halálra nevette magát.